

det, vi foreslår i dag, er egentlig bare at få Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative til at sige, at der fremover skal være en stigning i udviklingsbistanden målt som andel af bruttonationalindkomsten, altså i procent, og så skal det være en realstigning i kroner og øre. Det, der jo er så sølle at høre, er, at Dansk Folkeparti ikke vil være med til det – og for den sags skyld også Venstre og Konservative, som jeg egentlig tror har viljen, men som heller ikke gør det i dag.

Kl. 16:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Tina Petersen.

Kl. 16:43

Tina Petersen (DF):

Jeg kan jo så som ordfører på området omvendt sige til hr. Steen Gade, at jeg synes, det er sølle, at SF ikke konkret kan komme med nogen tilkendegivelser om, hvorfra man vil hente de her milliarder kroner. Jeg håber da selvfølgelig, at jeg kan få et svar, et meget konkret svar på, hvor man har tænkt sig at skaffe de her penge.

Kl. 16:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:44

Steen Gade (SF):

Jamen det får fru Tina Petersen ved at slå op på SF's finanslovsforslag, og det får hun både for dem, vi havde sidste år, og i forhold til dem, vi fremover kommer med. Så simpelt er det.

Kl. 16:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Kl. 16:44

(Ordfører)

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bemærkede under talerne først fra hr. Jeppe Kofod og senere fra hr. Steen Gade, at man ret hurtigt i talen sagde, at man var enig i store dele af det, som udviklingsministeren havde sagt i sin svartale. Det synes jeg sådan set ikke er overraskende. Det er jeg også, måske endda i endnu større dele end de to andre.

Men det hænger jo sammen med det, som også er forespørgslens formål, at man siger noget med, at vi skal arbejde for, at der ikke kommer mere protektionisme. Det er vi jo alle her i dette Folketing enige om, tror jeg. Vi skal arbejde for, at verdens lande lever op til deres tilsagn, specielt de rige lande. Det er vi jo også enige om alle sammen. Vi skal arbejde for, at man ikke begynder at skære i støtten, snarere tværtimod, alt-

så lever op til det, man ikke har levet op til hidtil. Og vi arbejder alle for, at de fattige lande får bedre mulighed for at varetage egne interesser, også i det nye økonomiske og finansielle system.

Det havde jeg sådan set også skrevet noget om, og det har jeg nu droppet, og jeg har skrevet par stikord på baggrund af det, nogle af ordførerne har sagt.

Jeg vil godt tage udgangspunkt i hr. Jeppe Kofod, der sagde, og jeg tror, jeg citerer rigtigt: at det er en kæmpe udfordring, vi her i Folketinget står over for. Det var i forbindelse med, at der er 1 milliard mennesker, der sulter, og det er jo omkring en syvendedel af jordens befolkning. Så vil jeg måske lidt provokerende sige: Nej, det er sådan set ikke os her i Folketinget, der står over for den udfordring, forstået på den måde, at det er hele verden. Vi er som sagt kun 5,2 millioner over for 7-8 milliarder mennesker. Så vi er en tolvhundredel af verden. Om vi så brugte hele vores nationalprodukt, ville vi ikke kunne leve op til det, vi er mange der gerne vil leve op til. Når jeg siger hele verden, er det altså englændere, japanere, brasilianere, canadere, kinesere og alle de øvrige.

Det har været diskuteret meget, hvad vi gør her i Danmark. Vi er jo et af de der tre, fire, fem lande i alt, der lever op til 0,7-procent-målsætningen. Vi ligger på 0,82 pct. Hvad betyder det for en almindelig dansk familie? Ja, hver eneste dansker betaler altså i gennemsnit hvert år af det, han eller hun betaler i skat 2.800 kr. – fra spædbarn til olding. Det betyder for en ganske almindelig dansk standardfamilie, hvor man er far, mor og to børn, at de betaler 11.000 kr. om året til de fattige lande. Det er da ikke så dårligt.

Så kan man sige, igen som hr. Jeppe Kofod sagde: Hvad gør Folketinget? Hvad gør Danmark? Det var to af spørgsmålene. Jeg vil godt prøve at vende det lidt om, for det er selvfølgelig relevant, hvad Danmark gør, eller hvad Folketinget gør, men det er jo kun en lille del af løsningen. Jeg er så gammel, at jeg kan huske ligesom andre, der er til stede her i salen, hvad præsident Kennedy sagde, da han tiltrådte i januar 1961, i sin store tale. En af de ting, han sagde til amerikanerne, var:

Spørg ikke, hvad Amerika kan gøre for dig, men spørg, hvad du kan gøre for Amerika.

Det var måske relevant, hvis vi prøvede at gribe lidt i egen barm, for den enkelte dansker, der måtte være utilfreds eller ikke synes, man fra Folketinget yder nok – man vil godt yde noget mere end 15,2 mia. kr. – kunne jo godt yde en